

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 & ΠΕΜΠΤΗ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.00 μ.μ.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΚΗΝΗ
Σάρλ Περό
"Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ"

Διασκευή: ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΡΡΑ
Σκηνοθεσία-Επεξεργασία διαλόγων: ΚΑΡΜΕΝ ΡΟΥΓΓΕΡΗ
Σκηνικά: ΣΙΜΟΣ ΚΑΡΑΦΥΛΛΗΣ
Κοστούμια: ΝΙΚΟΣ ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ
Μουσική: ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
Στίχοι: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗΣ
Χορογραφία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΤΣΗΣ
Βοηθός Σκηνοθέτη: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ
(με σειρά εμφάνισης)

"Πλάθουμε ένα τραγούδι": ΚΑΡΜΕΝ ΡΟΥΓΓΕΡΗ
Φανοκόρος: ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΠΙΣΜΠΙΚΗΣ
Αρχιτελετάρχης Γουλιέλμος: ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ
Τεμπελίνα: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΠΟΥΡΛΟΥ
Φεντόρ: ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΙΟΣ
Λαμάρ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ
Βασιλιάς Φλορεστάν: ΤΡΥΦΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ
Βασίλισσα Αλθαία: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΠΑΚΑ
Παραμάνα: ΚΕΛΜΗ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΥ
Κλωθώ: ΘΑΛΕΙΑ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
Νεράιδα Λευκή-Δουλεύτρα: ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΡΑΚΑ
Νεράιδα Ρόδινη-Δουλεύτρα: ΧΑΡΑ ΚΕΦΑΛΑ
Νεράιδα Χλόη-Δουλεύτρα: ΠΟΠΗ ΚΟΤΖΑΝΛΙΑ
Νεράιδα Ηλιογέννητη-Δουλεύτρα: ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΚΑΣΗ
Νεράιδα Θαλασσινή-Δουλεύτρα: ΟΛΓΑ ΠΟΖΕΛΗ
Νεράιδα Καραμπός: ΝΤΑΙΖΗ ΣΕΜΠΕΚΟΠΟΥΛΟΥ
Σπιούνος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Μοχθηρός: ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΒΑΛΑΡΗΣ
Νεράιδα Λιλά-Δουλεύτρα: ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΡΑΛΟΥΚΑ
Δάσκαλος Χορού: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ
Πριγκίπισσα Αυγή: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
Πρίγκιπας Παστρικός: ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΒΑΛΑΡΗΣ

Πρίγκιπας Μίζερος: ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΙΟΣ
Πρίγκιπας Ξιπασμένος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Κουρδιστή Κούκλα: ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΚΑΣΗ
Κουρδιστός Λαγός: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Πρίγκιπας Ευγενικός: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ
Δάσκαλος Βοτανολογίας: ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΙΟΣ
Ελάφι: ΧΑΡΑ ΚΕΦΑΛΑ
Ονειρομάντισσα: ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Μεταξύ Α και Β μέρους διάλειμμα 100 χρόνων

"Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ"

Μια φορά κι έναν καιρό... σε χρόνους σκοτεινούς, μεσαιωνικούς, ήταν ένας ποιητής που τον έλεγαν Λαό. Ο ποιητής αυτός έπλαθε μύθους, θρύλους, ιστορίες, παραμύθια, για να ανακουφίζεται από τον κάματο της μέρας και να λέει τη νύχτα πάθη και πόθους του, καημούς και προσδοκίες του, φόβους και κατορθώματά του, ελαττώματα και προτερήματά του, χαρές και λύπες του, ονειράτα του ύπνου και του ζύπνιου του. Και εκείνα τ' ανεξήγητα της μοίρας και τα παράξενα του ορατού και αοράτου κόσμου. Γιατί, αλήθεια, χωρίς μύθους και παραμύθια, πώς θ' άντεχε τη σκληρή, πικρή γι' αυτόν, ζωή; Πέρασαν χρόνια και καιροί, γεμάτοι τρόμο, μα κι απαντοχή για καλύτερα μελλούμενα και οι ιστορίες και παραμυθίες του ποιητή λαού, διαδίδονταν από στόμα σε στόμα, από γενιά σε γενιά, από γιαγιά σε εγγόνι, από γονιό σε παιδί. Αυτές ήταν το δικό του αθάνατο, άπαρτο, μαγικό, ελεύθερο βασίλειο, μέσα στην καταπιεστική κοινωνία βασιλειάδων, φεουδαρχών κι αρχόντων.

Κάποτε, λοιπόν, κάποιος σπουδαγμένος, ποιητής κι αυτός από τα νιάτα του, πολυπράγμων περί τις Τέχνες και τα Γράμματα, τόσο ώστε να ανακηρυχθεί μεταξύ των **Αθανάτων** της Γαλλικής Ακαδημίας, ο **Σαρλ Περό** (1628-1703), είχε μια φαινή ιδέα (τη μιμήθηκαν αργότερα οι αδελφοί Γκριμ και ο Άντερσεν): Κατέγραψε, αναπλάθοντάς τα σε απλό πεζό λόγο, κειμήλια προφορικού λόγου της γαλλικής λαϊκής παράδοσης. Πρόκειται για τη συλλογή του **"Ιστορίες και παραμύθια του παλιού καιρού, με επιμύθια. Παραμύθια της μάνας μου της Χίνας"**, που δημοσιεύθηκε το 1697 κι έγινε πλατιά γνωστή με τον δεύτερο τίτλο.

Παγκοσμίως διάσημα, σήμερα, τα **Μαγικά Παραμύθια** (όπως αποκαλούνται) που συνέλεξε ο Περό, περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων (λ.χ. Κοκκινοσκουφίτσα, Κυανοπόγων, Παπουτσωμένος γάτος, Σταχτοπούτα, Κοντορεβυθούλης) και το παραμύθι **"Η ωραία στο κοιμισμένο δάσος"** (ο πρωτότυπος τίτλος). Παραμύθι τόσο ελκυστικό, που ενέπνευσε στον Τσαϊκόφσκι το μπαλέτο **"Η ωραία κοιμωμένη"**, ζωγράφους (λ.χ. τον Γκυστάβ Ντορέ), εικονογράφους βιβλίων, και πολλούς άλλους καλλιτέχνες. Παραμύθι, που θα γοπεύει πάντα επαγγελματίες ή μη εμπυκωτές, όπως και αποδέκτες των παραμυθιών. Παραμύθι, που ενθαρρύνει κάθε ανθρώπινο πλάσμα - ανεξαρτήτως ηλικίας και φύλου - να πετάξει με τα φτερά της φαντασίας στη χώρα της αθωότητας, ώστε καθαρμένο απ' αυτήν να μπορεί να εξηγήσει, να αντέξει και να ομορφύνει τα ανθρώπινα.

Στη χορεία των σπουδαιών αναπλάσεων του μυθολογικού ιστού της "Ωραίας κοιμωμένης", δικαιωματικά, καταλαμβάνει θέση η θεατρική διασκευή της **Ειρήνης Μάρρα**. Διασκευή, την οποία εμπύκωσε ως σκηνική - ολόπλευρα ευφρόσυνη - πράξη το **Παιδικό Στέκι** του Εθνικού Θεάτρου.

Η θεατρική ανάπλαση της Ειρήνης Μάρρα, διαθέτει ασκημένη - ειδικά στη λογοτεχνία για τα παιδιά - καθάρια γλώσσα και μελετημένη, κορυφωμένη δραματουργικά - ώστε να κατακάτ το παιδί - πλοκή. Γλώσσα και πλοκή, οδηγμένες από τρυφερότητα κι αγάπη για το παιδί, αλλά και γνώση της ψυχοσύνθεσής του. Η ανάπλάσή της μαρτυρά ένα βαθιά ανθρωπιστικό όραμα για την αποστολή και τη λειτουργία του παραμυθιού. Όραμα εμπιστευμένο με συναισθήματά της, από τότε που της διηγούνταν η μητέρα της το παραμύθι, με την παρεμβατική ελευθερία του προφορικού λόγου και τη σοφία του μητρικού αισθήματος, που κατέχει την τέχνη να μην τρομάζει η αμάλαγη ψυχούλα του παιδιού με τις πικρές αλήθειες της ζωής που κρύβουν τα παραμύθια και να το προετοιμάζει για τη δική του ζωή. Με μυθολογική τόλμη, αλλά και αίσθηση του μέτρου, η διασκευή της διαπλέκει τον μεσαιωνικό γαλλικό μύθο με τον αρχαίο ελληνικό για τη βασίλισσα Αλθαία, που οι Μοίρες και μια κατάρρα θανάτωσαν τον έφηβο, ακόμη γιό της. Διευρύνει την περιορισμένη τοιχογραφία των προσώπων του λαϊκού παραμυθιού εφευρίσκοντας κι άλλα, ταιριαστά στο παραμύθι, χαρακτηριστικά συγκροτημένα, θεατρικά πρόσφορα. Λ.χ. την Παραμάνη, τους τρεις κουσουρεμένους υποψήφιους γαμπρούς, την Κλωθώ - την καλοσυνάτη μα κουφή γριούλα με το αδράχτι, που άφησε η κακιά μάγισσα (η Καραμπός στο μπαλέτο) κ.ά. Η διασκευή της διακρίνεται και για ψυχοπαιδαγωγικές αρετές. Ακριβώς, επειδή κατόρθωσε να λειάνει τις αιχμηρές για την ψυχή του παιδιού αλληγορικές γωνίες του παραμυθιού: Διέπλεσε με κριτικό χιούμορ, αντιληπτό από το παιδί, χαρακτηριστικά ανθρώπινα ελαττώματα. Ενανθρώπισε τα φανταστικά, υπερβατικά πρόσωπα. (Οι τρεις νεράιδες-μοίρες έγιναν επτά, και οι επτά είναι δουλεύτρες της φύσης και της ζωής κι η Καραμπός εμφανίζεται σαν κακομαθημένη, δύστροπη νεράιδα κι όχι σαν κακή μάγισσα-μοίρα). Έκανε κατανόητες, δυσκολονόητες για το παιδί, έννοιες, αξίες και αλλαγές στο βίο του ανθρώπου (λ.χ. η συμβίωση του ανδρογόνου, η σημασία κι οι δυσκολίες της τεκνοποίησης, τα συμπτώματα της εφηβίας του παιδιού - ιδιαίτερα του κοριτσιού, της παρθενίας, τα μάγια του έρωτα κλπ.). Κυρίως έκανε οικεία τα συμβολικά μοτίβα του μύθου ώστε τα παιδιά να κοινωνούν με όλα όσα σημαίνουν ζωή.

Κι όσα σημαίνουν ζωή, δεν είναι όλα ανώδυνα και ευχάριστα. Μοίρα του ανθρώπου δεν είναι μόνο η γέννηση - παντοτινή Αυγή της ανθρώπινης ζωής (συμβολικό, λοιπόν, το όνομα της ωραίας κοιμωμένης). Είναι κι ο θάνατος. Δεν είναι μόνο η παρθένια νιότη. Είναι και τα γηρατειά. Στο δρόμο του μπορεί να συναντήσει το δίκιο και το άδικο. Το καλό και το κακό. Την ομορφιά και την ασχήμια. Την καλοτυχιά και την κακοτυχιά. Η αγάπη, όμως, όλα τα κακά νικά. Κι αέναος κύκλος η ζωή, ανασταίνεται πάντα σαν την ωραία κοιμωμένη και ευλογεί τον άνθρωπο-Δημιουργό και Μυθολάστη της.

